

ved sin Læst“; ja, selv i Teatrene havde man ikke længer Fred; dér sad Rigsdagsbønderne og spyttede i Parkettet. En Dag havde hun paa Gaden truffet en Ungdomsveninde, en Doktorfrue, som hun ikke havde set eller hørt om i flere Aar. De havde næppe talt ti Ord med hinanden, før Veninden, der selv var paaklædt som et Fugleskræmsel, begyndte at komme med Bemærkninger om hendes Toilette og give sig til at fylde hendes Øren med et helt Foredrag om „Folkesagen“, som hun absolut vilde have hende til at interessere sig for; Ragnhild havde ikke faaet Fred, før hun fulgte med hen til en ældre Dame, en vis Fru Gylling, der holdt et Slags folkeligt Hof i Hovedstaden. I over en Time havde hun her maattet sidde mellem en Samling af snakkende Højskolefolk, af Bønder og skrækkelige Seminarister, hvis store Skæg stank af Tobak. Nogle ældre Damer, der alle bar smaa Fløjls-huer af Form som Bønderkonernes, omringede hende straks med en nærgaaende Familiaritet, og en ung Dame med mælkeblaa Teint og to lange gule Fletninger ned ad Ryggen sad i en drømmende Stilling og lagde Armen beskyttende om en stor, opstadset Bondepige, som hun smægtende kaldte sin „bedste Veninde“.